

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van over land en volk vertellen. Dat vee! nummers reeds drie- en viermaal herdrukt worden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de Duinen. — 418. Leo op de Kotschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragonder van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de Slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De vrijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den Nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het Spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vrezen. — 434. De Toovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond Eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De stem aan de Deur. — 439. Het geheimzinnig bedrijf. — 440. De smokkelaars van Blankenberge. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't Dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten Schip. — 449. De Werklooze. — 450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een Gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 454. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsman. — 459. De Heldin van Maastricht. — 460. Een spion verrast. — 461. De Wraak van den Eskimo. — 462. De Schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het IJs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Grootte Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Tweemaal gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Pelder. — 473. Djees, de Schooier. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtreiziger. — 478. De Kinderen van den Visser. — 479. Een vlucht in Rusland. — 480. Het Turfschip van Breda. — 481. Kerstmis in Sneeuw en IJs. — 482. Een vreemde Oudejaarsavond. — 483. De Tooveres van het IJs. — 484. Een Cow-Boy in de Gevangenis. — 485. De Jonge Strandlooper. — 486. Een Wonderbare Terugkeer. — 487. Het gestoorde Kamp. — 488. Een blijde Wederkomst. — 489. Het geheim van het Kraaienhof. — 490. De Ridder met het Zilveren Kruis. — 491. De Heldin van den Vuurtoren. — 492. Koning Albert I. — 493. Koning Leopold III. — 494. Het Licht in de Duinen. — 495. Voetballers in Amerika. — 495bis Koning Albert aan den IJzer. — 496. Vaders Vlucht. — 497. Een Martelares. — 497bis Te Marche-les-Dames. — 498. De Jonge Verstekeling. — 499. Ada's Avontuur. — 500. Uit het Leven van A. Hans.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS : 60 CENTIEMEN.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Nr. 501

A. HANS

Een zonderlinge Vergissing

Uitgave: A. Hans-Van der Meulen. Contich

EEN ZONDERLINGE VERGISSING

I.

Malvina Pieters was den heelen Zomer in het Noorden van de Kempen geweest, en nu in den Herfst bleef ze er nog. Ze woonde te Antwerpen, maar, na een ernstige ziekte, had de dokter gezegd, dat de boschlucht haar geheel zou herstellen. Ze moest sterker worden.

Malvina verbleef bij de weduwe Lenaars, op een kleine hoeve. Haar vader, een koopman, was uit deze streek afkomstig en reeds jong naar Antwerpen verhuisd. Vrouw Lenaars had nog bij zijn ouders als meid gediend. En toen mijnheer Pieters een kosthuis moest zoeken voor zijn dochter, dacht hij aan de brave vrouw, die wel heel goed voor Malvina zou zorgen.

En dat had de weduwe al drie maanden lang gedaan. De hoeve stond eenzaam, een heel eind nog boven Mol. Maar Malvina had een rijwiel.

En als ze boodschappen moest doen reed ze naar die gemeente.

Ze kon wel eens heftig naar Antwerpen verlangen, naar haar ouders, broers en zusters, en haar vriendinnen, maar ook naar de drukte op straat, naar de schoone winkels, en de Schelde.

Hier tusschen de bosschen en bij de uitgestrekte heide was het zeer stil. De naaste bureu wonden wel twintig minuten ver. Soms ging er op een heelen dag niemand over den landweg, die langs de hoeve liep.

Weduwe Lenaars had geen kinderen; ze werd dikwijls geholpen door een werkmán, maar diens huisje stond ook bijna een half uur van de kleine boerderij.

— Ik heb hier gelukkig met mijn man geleefd, ik ben aan mijn hoefje en mijn akkertjes gehecht en ik kan er nog niet aan denken te verhuizen, zei de stille vrouw, als Malvina haar vroeg, waarom ze niet liever dichterbij het dorp ging wonen.

Ze verzekerde ook, dat ze nooit bang was. Er kwamen wel eens smokkelaars voorbij, want de Hollandsche grens lag in de buurt, maar die zouden haar geen kwaad doen. En evenmin vreesde ze de wildstrovers uit de streek.

Malvina had veel genoten van den schoonen Zomer. Het was weken achtereén prachtig weer geweest. Het meisje kreeg dikwijls bezoek van

haar ouders, broers en zusters, en ook vriendinnen waren nu en dan geweest. Die vonden zoo'n uitstapje naar de Kempen plezierig.

Malvina hield veel van de statige bosschen. Ze had de millioenen bijen zien zwermen op de Postelsche heide, want bijenhouders van heinde en ver kwamen hier hun korven een tijd brengen.

Malvina reed nu en dan naar de Postelsche abdij; ze zat aan den oever van de vaart en bezichtigde de kasteelen in den omtrek. Ze was meermalen naar Retie geweest, waar de bosschen en gronden aan den Koning behoorden. Wijlen Koning Albert en prins Leopold — nu onze Vorst, — reisden soms onder den naam van graaf van Retie, wanneer ze onbekend wilden blijven.

Ja, Malvina had prettige maanden gehad en ze voelde, dat ze gedurig sterker werd; dat was nog 't beste van al. Ze kreeg weer kleur op de wangen, ze was niet zoo spoedig vermoeid als vroeger en ze kon smakelijk eten van het door vrouw Lenaars gebakken brood, en de groenten uit den hof, het fruit uit den boomgaard.

Maar nu in den Herfst verlangde ze toch wel heel veel naar Antwerpen.

— Nog een tijdje volhouden, had de dokter gezegd. Genieten van de boschlucht, zoo lang ge

kunt. Dan overwint ge al de gevolgen van uw ziekte. De longen worden gedurig sterker.

En Malvina was zoo verstandig om welgemeed dien raad te volgen. Broers en zusters zouden nu zoo dikwijls niet meer kunnen komen; ze moesten geregeld naar school. En het weer leende zich niet meer zoo tot fietstochten van Antwerpen naar de verre heide.

Malvina had boeiende boeken voor de langer geworden avonden. Overdag wandelde ze en ook hielp ze gaarne vrouw Lenaars wat bij het hoefewerk.

Tegen November zou ze naar huis mogen terug keeren.

II.

't Was een regenachtige Octoberdag geweest en tegen den avond stak de wind op.

— Nu is 't beter binnen dan buiten, zei vrouw Lenaars. Ge zult me straks wel wat voorlezen, he?

— O, ja...

— Ik zal u missen dezen Winter, maar ja, ik begrijp, dat ge dan liever in de stad zijt. De Winter buiten zou triestig zijn voor u... Ik ben dat gewend... Toch ben ik blij, dat dan een nicht me gezelschap komt houden. 't Is Fien van

mijn zuster uit Kasterlee. Ze werkt 's Zomers op het land. In den Winter is ze hier; dan breit en naait ze veel. Ik ben haar meter.

— En is zij ook niet bang, als de avonden en nachten zoo lang duren?

— Wel neen... Nooit gebeurt er hier iets... Vroeger moet dat slechter geweest zijn... Ik heb dat mijn grootmoeder wel hooren vertellen. Dan liepen er in den Winter benden bedelaars en bedelaressen rond. Ze kwamen van alle kanten, ook uit Holland. Ze eischten brood en geld op de hoeven. Ze kregen veel hulp op de Postelsche abdij, en toch waren ze soms nog niet tevreden en wilden ze meer en meer van de paters. Dan dreigden ze binnen te breken, en moesten er gendarmen komen om ze te verjagen. Er was dan schrikkelijk veel armoede. Nu verdienen de menschen beter hun kost. Er zijn fabrieken te Eindhoven en Tilburg, in Holland, en bij ons te Mol, Balen en nog elders... En velen vinden ook werk in de koolmijnen van Limburg.

Zoo zat vrouw Lenaars te vertellen, toen er eensklaps luid op de deur geklopt werd.

— Wie kan dat nog zijn? riep de weduwe verwonderd uit.

— O, doe toch open als 't u belieft... laat me binnen... ik kan niet meer verder, riep iemand met snikkende stem.

Vrouw Lenaars schoof de grendels weg. Een zonderling gekleede heer trad in huis. Hij droeg een breeden slappen hoed, een wijden mantel en een pofbroek. De weduwe had hem nog nooit gezien.

— Verberg me, zei hij gejaagd. Ze zitten me achterna... Ze zullen me dooden...

— Wie? vroeg de weduwe verschrikt, en ook Malvina keek den bevenden jongen man ontsteld aan.

— Het zijn mannen, die me dood willen schieten... Ze hebben lange geweren, hernam de bezoeker. Ik heet baron Jan van Leersen... en woon in Holland op een kasteel... Ik heb in mijn groote bosschen wildstroopers betrapt... maar ze zijn met velen. Ze wilden me aanval- len... ik moest vluchten, en ben al uren voor hen op den loop, en nu geheel verdwaald. Toe, als 't u belieft, heb medelijden en verstop me... Ik zal u rijkelijk beloonen...

Een kasteelheer, nagezet door pensjagers!... Ja, zoo iets kon gebeuren. Misschien had die mijnheer een paar van deze wildstroopers door het gerecht laten straffen, en wilden de kerels wraak op hem nemen, en werd hij door hen achtervolgd.

De jonge man beefde van angst.

— Ga naar boven, zei vrouw Lenaars, en ze wees naar de trap.

— Kunnen ze me daar niet vinden?

— Als er iemand komt zal ik ze wel met een mooi praatje weg krijgen...

— O, ja, doe dat... En ik zal u rijkelijk be- loonen...

— Dat is niet noodig...

— Ja, ja... Ik heb een groot kasteel en heel veel geld... En ik ben liefdadig jegens de ar- men... Maar wildstroopers kan ik niet uit- staan... Ze moeten mijn hazen, faisanten en reebokken gerust laten...

— Ga nu naar boven, mijnheer, want als die mannen u hooren spreken, verraadt ge u zelf, zei Malvina.

— Bang ben ik anders niet; maar ik heb geen wapens bij me. Thuis bezit ik een zaal vol ge- weren en sabels...

— Dat helpt u nu geen zier, merkte het meisje op...

— Daar hangt een geweer naast de schouw, zei baron van Leersen. Ik kan schieten als de beste...

— Geen ongelukken in mijn huis, wedervoer de weduwe. En wat zoudt ge tegen een bende doen? Verstop u liever...

— 't Is eigenlijk laf voor een edelman... De van Leersen zijn altijd zeer dappere ridders ge- weest. Thuis staat dat in dikke boeken beschre- ven... En ik heb nog harnassen en helmen, de-

gens en lansen... o, de heele wapenzaal vol. Ik ben zelfs van plan een steekspel te houden... De oude gewoonten moeten weer in eer geraken...

— Mijnheer, denk nu toch aan het gevaar, waarschuwde Malvina.

Vrouw Lenaars had een kaars aangestoken en zei:

— Kom mijnheer, ik zal u den weg wijzen... En houd u dan boven heel stil; anders brengt ge ons misschien ook in moeilijkheden. 't Zullen vreemde wildstroopers zijn.

— O, als die kerels u en uw dochter zouden mishandelen, dan laat ik het niet toe, en vecht ik me liever dood, verzekerde van Leersen.

— Ze mogen u niet hooren... Kom nu de trap op.

Waarom talmde de kasteelheer zoo, nadat hij eerst erg schichtig en gejaagd was geweest?

Hij volgde thans vrouw Lenaars naar een zindelijk zolderkamertje, waar een bed, een tafel en een stoel stonden.

— Het is wel een armoedig vertrekje, maar toch zal ik hier vannacht slapen, zei baron van Leersen.

't Klonk niet erg fijn voor een kasteelheer, op armoede schimpen.

— Een verwaande edelman, dacht de weduwe. Een van den ouden stempel.

Maar ze antwoordde toch op vriendelijken toon:

— Ja, dat is goed... Ik kan u niet door den wind en de regenvlagen op onbekende wegen sturen... Ge zijt zeker ver van huis?

— Van mijn kasteel bedoelt ge?

— Nu ja...

— Heel ver... Dus ik blijf hier. Ik zal u rijkelijk beloonen.

— Dat is niet noodig...

— Ik help veel arme menschen...

— Maar ik ben niet arm... Ik zal de kaars bij u laten en het gordijn voor het venstertje neerlaten. Anders zou men u van buiten nog kunnen zien. Straks breng ik u eten en drinken...

— Ja, want ik heb honger als een paard... Ik ben al een heelen tijd op de vlucht... Ha, die eervergeten schelmen! Mij zoo durven behandelen. Ik ben de heer van den Wolvenburg, een groot kasteel. Er is geen eerbied meer bij het volk voor den adel. Ha, wacht, ik laat al die schelmen in de gevangenis stoppen. Dan zullen ze wel om genade piepen... maar ik ben doof voor hen, doof als een pot. Onbarmhartig zal ik zijn.

— 't Voornaamste is nu, dat ze u niet vinden, zei de weduwe terecht.

— O, dat mag niet! Grendel goed de deur.

Doe niet open, als ze kloppen...

Baron van Leersen liet zijn blufferigen toon varen en de angst trilde weer door zijn stem.

— Ik zal de mannen wel weg krijgen, moesten ze komen, zei vrouw Lenaars.

— O, ja... En ik zal u rijkelijk beloonen, verzekerde baron van Leersen nogmaals. Aan geld ontbreekt het me niet.

De weduwe keerde naar beneden terug.

— Wat zou me dat nu voor een geschiedenis zijn? vroeg ze zacht aan Malvina.

— Een kasteelheer, die door wraakzuchtige wildstroopers nagezet wordt. Ze achtervolgen hem zeker al een paar uur, vermits hij van over de grens komt. Het is te hopen, dat ze zijn spoor kwijt zijn.

— Ja... 't Is anders een trotsche man.

— Denkt ge?

— Ja, hij vond het kamertje boven armoe- dig.

— Zei hij dat?

— Ja... 't Is natuurlijk geen kasteelzaal, maar als ge iemand om hulp vraagt, laat ge zoo'n aanmerking beter achterwege.... Och, zulke heeren zijn dikwijls erg trotsch en ze kunnen dat toch niet weg duiken. Hij spreekt ook van me te beloonen...

Malvina vond het wel een avontuurlijk geval... Zij en de weduwe konden iemand van

den dood redden... En voorzeker zou de baron hen dan eens op zijn kasteel uitnoodigen...

— Hij vraagt om hier te overnachten, her- nam vrouw Lenaars. Natuurlijk zal ik hem houden... 't Is slecht weer en hij is verdwaald... Ik mag hem dan niet buiten zetten.

— Dat ware onbarmhartig...

— Hei daar! klonk het van boven.

— Wat is er? vroeg de weduwe aan de trap.

— Ge zijt beiden zoo aan het fluisteren. Ge zult mijn vijanden toch niet binnen laten, om mij aan hen over te leveren!

— O, mijnheer, wat denkt ge nu toch van ons? Als ge zoo iets peinst, zoudt ge beter ver- trekken.

— Neen, neen...

— Houd u liever stil! De mannen kunnen in de buurt zijn en u hooren...

— Ja, ik zal me stil houden...

— Een rare potentaat, zei vrouw Lenaars nog zachter tot Malvina. Hij zegt, dat hij veel goed doet aan arme menschen. Ik kan het moei- lijk gelooven; want waarom is hij al erg onbe- schoft en wantrouwend?

— Och, ge moogt niet vergeten, dat hij nu geweldig van de zenuwen gepakt is. Uren op de vlucht en in gevaar...

— Dat is waar... En zulke heeren zijn ge-

woon meester te spelen. Ieder in hun omtrek vliegt voor hen en gehoorzamen ze op hun wenen...

Vrouw Lenaars en Malvina zwegen nu en luisterden of ze geen verdachte geluiden hoorden. Alleen de wind joelde om de woning.

— De wildstrovers zullen ook verdwaald zijn, meende Malvina.

— O, ze kunnen een heel andere richting gevolgd zijn... Laat ons nu eten... 't is tijd...

De weduwe schonk koffie op en sneed brood. Baron van Leersen hield zich heel stil.

— Ik zal boterhammen naar boven brengen, voor den kasteelheer, zei de vrouw.

— Laat hem hier eten... Er is nu geen gevaar meer...

Malvina had wel eens met den bezoeker willen praten, om te hooren, waar hij vandaan kwam, hoe hij op zijn kasteel leefde en zoo meer. Ze had altijd bewondering voor kasteelen en hun bewoners.

Maar de weduwe achtte het beter, dat de man boven avondmaalde.

— Misschien zijn die booze kerels veel dichter dan we denken; ze konden eens aan de deur luisteren, wedervoer ze. Oppassen is de boodschap.

Ze legde een paar boterhammen met wat hesp, een mes en een vork, op een telloor, nam

in de andere hand een kom koffie en zoo ging ze voorzichtig de trap op.

Baron van Leersen was ingedut op den stoel, maar schoot wakker.

— Ik ben hier met wat eten, zei de brave vrouw.

De jonge man schudde het hoofd.

— Op mijn kasteel word ik anders bediend, zei hij. Daar staat altijd een knecht achter me.

Wat klonk dat weer grof! En de weduwe werd nu toch wat korzellig.

— Hier is het geen kasteel, maar een hoefje, antwoordde ze norsch. En ge verbergt u voor wildstrovers, die u nazitten... Misschien zijt ge dat, al slapende, vergeten!

— O, ja... Pas toch op, dat de schelmen niet binnen geraken!

— We hooren niets... Ze zullen langs een anderen kant gegaan zijn...

— Had ik mijn wapens bij me, ik zou me niet verduiken.

— 't Is beter dat ge niet behoeft te vechten, mijnheer.

— Maar ik ben toch dapper...

— Tegen een bende zoudt ge het verliezen... Nu, ik denk, dat de deugnieten uw spoor kwijt zijn. Toch kunt ge vannacht hier blijven; hoor de regen klettert weer tegen het venstertje. En de wind huilt. Ik zal straks lakens brengen. Ge

slaapt eens flink, en, morgen kunnen we. zoo ge wilt, de gendarmen verwittigen.

— Gendarmen? Neen! riep de baron van Leersen nijdig uit.

— Ge weet nooit, of die wildstroopers niet ergens op de loer liggen.

— Maar ik heb een hekel aan gendarmen!

— Ze zouden u toch veilig naar de grens brengen...

— Ge moogt ze niet roepen...

— 't Is zooals ge het wenscht, mijnheer. Ik zou het doen voor uw gerustheid...

— Probeer het niet!

En er fonkelde woede in de oogen van den baron, zoodat de weduwe van hem schrok.

— 't Zal niet gebeuren, hernam ze haastig.

Ze had de telloor met boterhammen en hesp, en de kom koffie op tafel gezet.

— Een armoedig zootje, zei de heer van Leersen. Ik zou een glas wijn verkiezen boven die slappe koffie. Ik zal u rijkelijk beloonen.

— Wijn heb ik nog nooit in huis gehad en de koffie is niet slap... Nog eens, mijnheer, ge zijt nu niet op een kasteel, maar op een kleine hoeve.

— Drinkt ge dan nooit wijn?

— Wel neen! Dat is geen drank voor menschen als wij... Ja, eens op een bruiloft...

— Ik beklaag u...

Baron van Leersen bekeek eerst het brood en de hesp.

— Ik ben het beter gewoon, zei hij, erg onbeschoft.

— Wel, morgen zijt ge terug op uw kasteel en dan kan de knecht weer achter uw stoel staan...

— Ja, en als hij mij niet rap genoeg bedient, schop ik hem tegen zijn beenen.

— Dan zou ik niet gaarne in uw dienst zijn...

— En waarom niet?

— Meiden en knechten slaan en schoppen, dat is uit den ouden tijd, zooals ik wel eens gehoord heb. Hier zouden ze het niet verdragen...

— De oude tijd was beter dan nu.

— Ik ben het niet met u eens...

— Het volk moet zoo'n praats niet hebben, maar buigen voor den adel... en werken zonder tegenspreken.

— En zeker voor niet?

— Betalen doe ik goed! Geld heb ik niet te kort...

Baron van Leersen bekeek weer het brood.

— Zit er margarine of boter op? vroeg hij.

— Boter...

— Toch dunnetjes gesmeerd. Ik ben het beter gewoon.

— Ik begrijp u niet, mijnheer.
 — Zeg toch baron!
 — Nu baron dan! Ge verduikt u hier voor wildstrovers... ge moest blijde zijn veilig binnen te zitten en ge durft al die komplimenten te maken en iemand te beleedigen, die u helpt. Hoe eer ge morgen vertrekt, hoe liever!
 — Gij zijt erg onbeschoft...
 — Gij veel onbeschofter!
 — Zwijs! riep de baron luid.
 Maar hij scheen nu zelf te schrikken.
 — O, de wildstrovers kunnen dat hooren... We moeten zwijgen...
 — Gaarne... Het is geen plezier met u te spreken...
 En grommend keerde vrouw Lenaars naar beneden terug.
 — Hebt ge verstaan, wat die verwaande vlooi allemaal durfde zeggen? vroeg ze stil aan Malvina.
 — Ja... Hij valt me erg tegen...
 — Zoo hoovaardig!
 — Ongemanierd...
 — O, 't is een van de soort van heeren, die meenen, dat ze tot een eenvoudig mensch alles mogen zeggen.
 — Hij beleedigt u...
 — Hij wil wijn hebben...

— Och, hij weet misschien niet, wat hij zegt van zenuwachtigheid...
 — Als hij zelf maar niet iets misdaan heeft, en uit Holland gevlucht is!
 — Maar wat ge nu denkt!
 — Ik zei, dat we morgen de gendarmen konden halen, om hem naar de grens te geleiden. De wildstrovers kunnen immers op de loer liggen... Maar lieve menschen, hij werd rood van nijd, als ik van gendarmen sprak... Ik mocht ze niet roepen...
 — Ik hoorde hem zoo iets zeggen...
 — Hij heeft een hekel aan gendarmen; een treffelijk man moet toch niet bang zijn voor hen...
 — Ik denk, dat hij door de zenuwen geheel in de war is...
 — 't Moet dan wel zoo zijn...
 Malvina en vrouw Lenaars aten nu ook.
 — De heer is erg vermoeid, zei de weduwe. Hij was in slaap gevallen op zijn stoel...
 — Wie weet van hoe ver hij komt, en door een streek, die zoo eenzaam is. Hij zal niemand ontmoet hebben, die hem kon helpen... Of anders menschen, die zelf bang waren voor wildstrovers.
 — Mogelijk! Toch lijkt het me een vreemde geschiedenis. Ik wou, dat hij maar weggebleven

was. Ik zal hem straks lakens geven, dan kan hij slapen... En morgen zijn we hem kwijt.

— Ge moogt niet kwaad zijn op hem; ik ben zeker, dat hij u zijn verontschuldiging aanbiedt, als hij kalmer geworden is.

Voor Malvina was die kasteelheer nu toch een beklagenswaardig man, die in nood verkeerde.

't Speet haar, dat hij niet wat naar beneden kwam praten. Misschien was hij van hooge afkomst.

O, wat zou ze een merkwaardig verhaal hebben voor thuis en voor haar vriendinnen!

Een edelman verstoppen voor wraakzuchtige stroopers... het was geen kleinigheid. Eigenlijk moesten die mannen eens aankloppen. En dan zou ze hen met een kluitje in het riet sturen, zoodat ze elders gingen zoeken. Het leek haar een heele heldendaad toe. Maar toch was het 't beste, dat ze weg bleven... Ze konden den vluchteling vinden en de weduwe en haar mishandelen of berooven... Bij die gedachte hilverde het meisje zelfs wat...

En ze luisterde weer scherp, doch hoorde alleen den wind en de regenvlaag.

Eenzaam was het hier...

— — — — —
Na den maaltijd haalde vrouw Lenaars

twee lakens uit de kast in de nevenkamer. Ze ging er mee naar boven.

Baron van Leersen had de boterhammen en de hesp opgegeten en ook de kom, met volgens hem, slappe koffie, leeg gedronken.

— Is mijnheer voldaan? vroeg de weduwe.

— Een mager kostje... maar ik zal het er voor dezen keer wel mee doen...

— Wat denkt ge dan? Dat ik altijd biefstukken in huis heb?

— Op mijn kasteel is er overvloed van vleesch en wild... Maar die leelijke wildstroopers moeten mijn hazen en reebokken met rust laten...

— Wel, morgen zit ge dan weer in dien overvloed. Mijnheer vergeet wel een beetje, dat hij hier een vluchteling is. Ik zal nu uw bed gereed maken...

— Altijd met uw mijnheer! Ik ben een baron... ja, ja, baron Jan van Leersen... en wil alzoö aangesproken worden.

— Dat vergeet ik telkens... En bovendien, over mij hebt ge niets te bevelen, mijnheer...

— Mijnheer?

— Baron dan als ge er zoo opgesteld zijt. Maar bedenk eens wel, dat ik uw dienstbode niet ben.

— Ik zal u rijkelijk beloonen...

— En ik neem geen cent van u aan...

— O, dan geef ik het aan uw dochter. Zij ziet er beschaafder uit dan gij en is niet zoo belachelijk ouderwetsch gekleed!

Vrouw Lenaars besloot te zwijgen. Maar de jonge man kwetste haar eergevoel toch weer te erg, toen hij vroeg:

— Laat eens zien, of die lakens proper zijn?

Nijdig wierp de weduwe ze op het ledikant.

— Dat gaat te ver! bromde ze. Ge spreekt zeker zoo tot uw knechten en meiden en tot uw pachters, en dat vind ik ongemanierd, maar nu is het dubbel onbeschoft.

— Vergeet ge wie ik ben?

— Dat kan me geen zier schelen... Ge vergeet, waar ge zijt!

— Ik duld dien brutalen toon niet...

— Mijnheer, ge kunt vertrekken, als het u hier zoo slecht bevalt; ware het niet, dat ze op u loeren en ge de streek niet kent, ik zou u buiten steken! Eerst klagen over het eten... wijn willen hebben... nu vragen of de lakens zindelijk zijn...

— O, ge zoudt mijn slaapkamer moeten zien!

— Ik ben er niet nieuwsgierig naar! Neem het hier zooals het is, of keer naar uw schoon kasteel terug. Ik zal de deur voor u open doen...

— En me laten vermoorden door die schavuiten! Ware ik gewapend, ik zou vechten op

leven en dood... Heel mijn voorgeslacht is dapper geweest. Een van hen vocht op de muren van Jeruzalem bij de kruistochten.

— Och, mijnheer, ik ken daar niets van. Ge zijt vermoeid... en het zal u deugd doen eens flink te slapen. Ge weet nu waarlijk niet, wat ge allemaal uitkraamt...

Driftig spreidde vrouw Lenaars de lakens op het bed.

— Altijd met uw mijnheer, onthoud nu eens voor goed, dat ik baron ben! vermaande van Leersen.

— Slaap wel, sprak de weduwe, en ze ging naar beneden.

Malvina had aan de trap geluisterd en was nu toch ook verontwaardigd.

— Hij mag duizend keer een kasteelheer zijn, maar ik noem hem een onbeschoften kerel, zei ze, luid genoeg, dat de man daar boven het kon hooren. Hij zou zeker tusschen satijn en zijde moeten slapen. Ha, ik ken menschen, die 's nachts op een kafzak liggen, en beter manieren hebben dan hij.

— Niet zoo luid spreken, ik wil slapen, en dan zal het stil zijn! klonk het van zolder. Als rond mijn kasteel de kikvorschen kwaken moesten mijn knechten er den heelen nacht naar slaan...

— Die vent moest in de middeleeuwen ge-

leefd hebben, zei Malvina nog boozter. 't Zal nog wel een echte slavenboel zijn, daar waar hij woont.

— Och, we zeggen niets meer tegen hem... Dat hij inslaapt en morgen ophoepelt. Laten we ons wijzer toonen dan hij is.

Vrouw Lenaars en Malvina ruimden de tafel op. Van wildstroopers merkten ze niets.

— Wie weet welk een oplichter we in huis hebben, fluisterde de weduwe. Als hij vannacht mijn geld maar niet steelt.

— Wat ge nu denkt!

— Ja, dat schiet me zoo opeens door het hoofd. Dieven gebruiken allerlei listen. Bij grootmoeder vroegen eens op een avond twee vrouwen, die leurdten, op het hof te mogen slapen. Grootmoeder was een braaf mensch en liet ze binnen. Ze kreeg ook wantrouwen. En ze was slim. Na het eten, deelde ze appels uit. « Voor u ook een », zei ze tot de vrouwen, en van een eindje gooide ze een appel naar hen toe. Ze hield ze goed in het oog. De vrouwen vingden den appel in hun schoot op. Een sloeg daarbij de knieën bijeen... dat doen mannen, die dus geen rokken dragen. Vrouwen schuiven de knieën van elkaar. En zoo ontdekte grootmoeder, dat een van die zoogenaamde vrouwen een verkleede vent was. Ze liet niets merken, maar zond stil haar man om de gen-

darmen. Die waren er gauw, ondervroegen de leursters... en het kwam wel uit, dat de een een beruchte dief was van Turnhout. Ha, ze vroegen logies om in huis te zijn en 's nachts op te staan en te stelen. Nu werden ze meegedaan naar de gevangenis.

— Maar als die baron boven zoo iets van plan was, zou hij heel vriendelijk zijn en niet zoo opspelen, meende Malvina.

— Ge kunt nooit weten... Ik ben er niet gerust op. En ik zal met een oog open slapen en het geweer bij mijn bed zetten.

Malvina vond het toch een akelige gedachte. Vrouw Lenaars moest eens gelijk hebben. Van voorlezen kwam dien avond niets.

III.

Baron van Leersen hield zich een heelen tijd stil. Vrouw Lenaars breide en Malvina haakte. De wind huilde nog, maar regenen scheen het niet meer te doen.

Plots schrokken beiden op. Ze hoorden boven een luiden kreet.

— Wat is het nu? vroeg de weduwe. Ze ging naar de trap.

— Mijnheer, scheelt er iets? vroeg ze.

Malvina was wat bleek geworden. De zenuwen kregen haar nu ook te pakken.

— O, ik heb zoo'n pijn... ik zie zoo veel af! jammerde baron van Leersen.

Vrouw Lenaars begaf zich naar boven. De kaars brandde nog, al was de baron te bed. Nu zat hij rechtop, met al zijn kleeven aan, zelfs zijn mantel.

— Zulke krampen in mijn lijf! kloeg hij. O, misschien hebben die wildstrovers me toch een kogel in mijn lichaam gejaagd, toen ze zoo geweldig vuurden. Roep den dokter.

— Die woont heel ver van hier...

— Neem de auto...

— De auto! Ge denkt zeker, dat ge op uw kasteel zijt...

— Oei, oei, oei! schreide van Leersen.

— Doet het zoo'n zeer? vroeg vrouw Lenaars medelijdend.

— Ik zal er van sterven...

— Toe, toe... een mensch is taai. Wil ik wat melk warmen?

— Een dokter moet er komen! O, anders ga ik dood! Er zal voorzeker een kogel in mijn lichaam zitten.

Malvina kwam een eind de trap op. Al haar wantrouwen was opeens weg en ze voelde nu innig medelijden met baron van Leersen. De wildstrovers schenen dus op hem gevuurd te hebben. Dat was dan zeker, toen ze hem aanvielen en hij op de vlucht sloeg. En het ge-

beurde, dat men een kogel eerst niet voelde, maar er nadien pijn van kreeg. Zooiets had ze wel eens gelezen.

— Vrouw Lenaars, ik zal naar Mol om den dokter rijden, zei ze.

— Maar, jufvrouw, zulk een wild weer...

— O, ik geef er niet om...

— Ja, doe het! kreunde de baron. Ik zal u rijkelijk beloonen.

Maar Malvina dacht natuurlijk niet aan geld.

— Oei, oei, oei! hoorde ze den zieke weer roepen.

Malvina maakte zich voor den tocht gereed. De weduwe kwam naar beneden.

— 't Is nog al erg, om nu naar Mol te rijden, zei ze.

— O, ik geef er niet om...

— Ik mag het niet toe laten... Wat zouden uw ouders zeggen?

— Dat ik heel goed handel! Die mijnheer is opeens erg ziek geworden en hij meent, dat het van een kogel is. De dokter zal er dien moeten uithalen. En het kan morgen te laat zijn...

— We weten niet, wat het is...

— Hoor eens!

En weer klonk het boven: « Oei, oei, oei! »

— Maar ga naar Gust. Dat is dicht bij en hij zal naar Mol rijden, zei vrouw Lenaars.

— Kom, kom... dat tochtje beteekent niets.

Ik heb een goede lantaarn... en den wind mee.
Ik zal met 't gerij van den dokter terug keeren.

Malvina nam haar rijwiel uit de achterkeuken en stak de fietslamp aan.

De weduwe schudde het hoofd.

— Ik heb er geen vrede mee... Nu nog door dat wilde weer... en avond zijn...

— 't Is nog niet zoo laat... Wees niet ongerust!

— Zijt ge warm gekleed? Ge kunt een verkoudheid opdoen...

— Maar neen! Ik loop dikwijls door den wind...

Malvina opende de deur. Uit het bosch kwam als een wild gehuil... 't Was de wind die tusschen de boomen voer.

Het moedig meisje sprong op de fiets en reed heen. Ze vond het reisje avontuurlijk. En 't was toch om een zieke te helpen, misschien een leven te redden...

Plots schrok Malvina; ze zag twee mannen voor haar op den weg, ze riepen iets en wenkten.

— De wildstroopers! dacht Malvina en plots werd ze zeer bang.

Ze stapte af en smeekte:

— Doe me toch geen kwaad!

— Wel neen, jufvrouw! Wees niet bang. We zijn twee bewakers uit de kolonie van Geel en zoeken een gevluchten zieke. Hij is langs hier.

vertrokken, maar het is zulk een eenzame streek en we ontmoetten bijna niemand om inlichtingen te vragen.

Eensklaps ging Malvina een licht op. Geel lag ruim twee uur van hier en daar verbleven in de gezinnen wel drie duizend zinneloozen. En baron van Leersen moest een van die krankzinnigen zijn, die uit Geel weggelopen was.

Zoo iets gebeurde wel eens meer.

Daarom had de arme, jonge man zoo raar gesproken...

— Zoekt ge baron van Leersen? vroeg Malvina.

— Jan Leersen, ja zoo heet hij en hij beweert, dat hij een baron is... Hebt ge hem gezien? zei een der bewakers.

— Hij is ginder op een hoeve, waar ik ook verblijf. Hij heeft nu pijn en ik reed om den dokter naar Mol.

— Laat dat, jufvrouw! 't Is heel goed, dat we u ontmoeten.

Malvina vertelde haastig wat er gebeurd was.

— Juist, juist, zei de bewaker. Zoo is Jan Leersen. Hij heeft grootheidswaanzin... Hij diende vroeger als knecht op een kasteel in Holland. Maar hij werd zinneloos. En nu wil hij als baron aangesproken worden en praat hij over wildstroopers, knechten, meiden, over zijn voorouders, ridders en ruiters, en al zoo meer.

Hij is gewoonlijk zeer rustig, maar af en toe krijgt hij zin, om weg te loopen.

— Maar zou hij niet ziek zijn? Hij kloeg toch van pijn, hernam Malvina.

— Ook een inbeelding, jufvrouw. We kennen dat... Hij heeft van die dagen, dat hij denkt erg ziek te zijn. Dan hebben wildstrovers op hem geschoten of een ridder heeft hem een sabelhouw gegeven, zoo beweert hij. En hij wil een dokter hebben...

— Arme man! zei Malvina medelijdend.

— Ja... Te Geel hooren we van alles en toch zijn al die menschen daar beter dan in een gesticht.

— Brengt ge mijnheer Leersen nu terug?

— Ja, zeker...

— 't Is zulk slecht weer...

— O, we zullen ginder verder op een hoeve een karretje huren...

— En als Leersen weigert?

— O, hij doet wel wat we hem vragen.

— Dus heel dat verhaal van wildstrovers was verzonnen?

— Ja... Allemaal groothedswaanzin.

Malvina geleidde de twee bewakers naar de hoeve. Ze klopte aan en vrouw Lenaars was verbaasd dat ze terug was. Fluisterend vertelde Malvina wat de bewakers haar verteld hadden.

— O, is het dat! riep vrouw Lenaars uit.

Hoe ik het zelf niet begrepen heb, dat hij een ontvluchte zinnelooze was uit Geel! 't Spijt me, dat ik me kwaad maakte op dien ongelukkige. Ik hield hem waarlijk voor een hoovaardigen baron. Nu is hij weer stil; ik heb hem een kom warme melk gebracht. Hij dronk ze uit, maar hij werd nog eens boos, omdat ik mijnheer zei en niet baron. Toch kloeg hij niet meer over pijn.

De bewakers vertelden, dat de zinneloozen te Geel zich vrij konden bewegen. Nu en dan liep er eens een weg, maar ver geraakte hij toch niet zonder opgemerkt te worden.

— Leersen is in den kost bij een landbouwer, zei een der mannen; om zeven uur vanavond kwam die ons melden, dat de zieke niet thuis was gekomen. We deden een onderzoek en we hoorden, dat men hem op den weg naar Mol had gezien. Hij is nog al zonderling gekleed en valt spoedig in 't oog. Zoo vernamen we, dat hij tegen Mol door een dreef in deze richting was getrokken. 't Werd een lastig zoeken... We hebben hier en daar op hofsteden navraag gedaan. Gelukkig ontmoetten we de jufvrouw.

— En hoe zult ge nu met hem handelen? vroeg vrouw Lenaars.

— Wel, zie en luister maar eens. We zijn het gewoon met zinneloozen om te gaan.

Een der bewakers ging naar de trap en riep:

— Baron van Leersen!

— Hei! klonk het terug.

— Kom eens beneden. Ik ben uw knecht Jef.

— Och, fluisterde de bewaker, we kennen de ziekte van onze menschen en we behandelen ze, zooals ze het gaarne hebben.

Jan Leersen daalde de trap af.

— Ha, ge zijt hier, twee van mijn dienaars! sprak hij.

— Ja, en de bestuurder moet u spreken, zei een der bewakers.

— Dan gaan we dadelijk naar hem toe, her-nam Leersen zeer gewillig. En wee de wild-stroopers, als we ze nu ontmoeten. We steken ze dadelijk in de gevangenis.

Hij keek naar vrouw Lenaars en Malvina en vervolgde:

— Dat zijn nu twee van mijn dienaren. Zoo heb ik er wel vijftig...

De weduwe en Malvina lachten niet. Ze hadden innig medelijden met den waanzinnige. Ze zeiden hem vriendelijk goeden dag, toen hij met de bewakers vertrok.

— Wat hebben we ons erg vergist, zei vrouw Lenaars, toen ze de deur weer gegrendeld had. Zoo'n kloeke, knappe jongen... En denken, dat hij misschien ook een moeder en een vader heeft. Arme ouders! Maar te Geel worden de zinneloozen heel goed verpleegd...

Nog een tijd bleven ze over de vreemde gebeurtenis spreken.

Op een der eerste dagen van November vertrok Malvina Pieters terug naar Antwerpen. In een rijtuig reed ze naar Mol. De fiets was met het reisgoed opgestuurd.

Met vreugde zag het meisje haar geboortestad terug. En hoe heerlijk was het thuis!

Malvina had veel te vertellen. En uitvoerig sprak ze over den gevluchten zinnelooze, den armen Jan Leersen...

— Ja, zei mijnheer Pieters, er verblijven te Geel veel zinneloozen en ze worden er uitmuntend verpleegd. Ze zijn er vrij... Ze voelen er zich als gewone menschen en we moeten eerbied en bewondering gevoelen voor hun verzorgers. Die betoonen veel geduld en naastenliefde.

Mijnheer Pieters kende Geel reeds van uit zijn jeugd. En het deed hem goed, dat Malvina zulk een medelijden voor krankzinnigen betoonde.

Zinneloozen zijn zieken, die al onze bezorgheid verdienen.